

цитѣ и ги подпомагане; Азизъ-наша напраздно се противилъ на това понеже предвиждаше слѣдствията на таквазъ »противо-революция.»

Въ сѣщия този день баши-бозуцитѣ се разождохаж по улицитѣ въ Пловдивъ, гдѣто грабѣхж и биехж селянитѣ даже на пазаря; всичкия градъ потрепера, гражданитѣ затворихж дюгенитѣ си и никой не смѣеше да излѣзе на улицата. Вечеръта слѣдъ залязването на слънцето избухна огънь на чаршията въ единъ дюкянъ, нъ бърже го изгасихж. Тогазъ отъ едното тепе на Пловдивъ загърмѣхж обикновеннитѣ три топовни гърмежи, които се чуваха на далеко и на широко по околността. Въ това врѣме не далечъ отъ Пловдивъ появихж се огнени стълбове които освѣтлявахж всичко около себе — селата пламнахж отъ кѣмъ сѣверната страна на Родопската планина. И отъ тая критическа минута, отъ този вечеръ селата горѣхж день и нощъ цѣли двадесять дни! Единичкия защитникъ на Българитѣ, Митрополитъ Панаретъ, бѣше принуденъ отъ Турцитѣ да отиде въ Цариградъ. Всѣки день баши-бозуци се събирахж въ градътъ и пакъ се распръскахж по селата. Въоръжени Мохаметански цигани завардиха пѣтищата за въ градътъ та обирахж и събличахж всекой Христианинъ. Никой не смѣеше да излѣзе отъ къщата си, никой незнаеше какво се върши у сѣседътъ му; търговията както и всеко пощенско или по желѣзницата съобщение прѣстанахж, въ околността кръвь течеше като рѣка и тѣй въ Турция настана съвършенна анархия.

Както е знайнъ възстанието се потопа въ истинско кърваво море. Всѣки день по желѣзницата